

2017 m. liepos 25 d. Ori Martin SA pateiktas apeliacinis skundas dėl 2017 m. birželio 1 d. Bendrojo Teismo (antroji kolegija) nutarties byloje T-797/16 Ori Martin/Europos Sąjungos Teisingumo Teismas

(Byla C-463/17 P)

(2017/C 392/16)

Proceso kalba: italų

Šalys

Apeliantė: Ori Martin SA, atstovaujama advokato G. Belotti

Kita proceso šalis: Europos Sąjungos Teisingumo Teismas

Apeliantės reikalavimai

— Apeliantė Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – Teisingumo Teismas) prašo pakeisti Bendrojo Teismo nutartį atmesti ieškinį byloje T-797/16 (*Ori Martin/Europos Sąjungos Teisingumo Teismas*), pripažinti, kad pats Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) byloje C-490/15 P ir C-505/15 P (EU:C:2016:678) pažeidė Ori teisę į teisingą procesą, įtvirtintą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnyje, ir priteisti žalos atlyginimą.

Apelacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškinyje, kurį Bendrasis Teismas atmetė skundžiama nutartimi, buvo remiamasi vieninteliu pagrindu – Teisingumo Teismo (šeštoji kolegija) padarytu Chartijos 47 straipsnio pažeidimu, būtent, kad buvo pažeista Ori teisė į teisingą procesą. Ori tvirtino, kad pagal šį bendrąjį teisės principą įmonė, kuriai skirta galutinė sankcija, turi suprasti kuo konkrečiai ji kaltinama, kad, be kita ko, vengtų recidyvo. Taip nėra nagrinėjama atveju, nes Ori iki šiol nežino tikrojo jos nubaudimo motyvo.

Bendrasis Teismas atmetė Ori ieškinį kaip teisiškai akivaizdžiai nepagrįstą, remdamasis tuo, kad prašymas atlyginti žalą buvo grindžiamas ne pernelyg ilga proceso trukme, dėl ko galėjo būti pažeistas Chartijos 47 straipsnis, o tariamu teismo sprendimo neteisėtumu. Bendrasis Teismas nepriėmė sprendimo dėl klausimo, ar teisės į teisingą procesą pažeidimas, kuriuo ieškovė aiškiai rėmėsi, patenka į Chartijos 47 straipsnio taikymo sritį. Šiuo klausimu apeliacinis skundas taip pat įdomus, nes jame keliami klausimai išeina už nagrinėjamo atvejo ribų.

Ori ginčija Bendrojo Teismo nutartį, nes teisė į teisingą procesą, kurios išraiška yra teisė žinoti nubaudimo motyvus, yra neatskiriama asmenų, kuriems skirtos sankcijos už konkurencijos pažeidimus, teisė, kurios iš esmės baudžiamasis pobūdis jau pripažintas suformuotoje jurisprudencijoje. Asmenims suteiktų teisių veiksmingos teisminės gynybos principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, kylantis iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų; šis principas įtvirtintas Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsniuose ir pakartotas Chartijos 47 straipsnyje.

Be to, Ori pažymi pateikto klausimo svarbą, nes Reglamento Nr. 1/2003⁽¹⁾ 23 straipsnyje numatyta atsakomybė konkurencijos srityje yra asmeninio pobūdžio ir Sąjungos konkurencijos teisei nėra žinoma nei atsakomybė be kaltės, nei *culpa in vigilando*.

Tai reiškia, kad pagal Sąjungos teisę niekas negali būti nubaustas be kaltės ar už pareigos prižiūrėti pažeidimą; joks procesinės teisės principas, pagal kurį numatytas įrodinėjimo pareigos perkėlimas, neleidžia paneigti šios išvados.

⁽¹⁾ 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų Sutarties 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205).